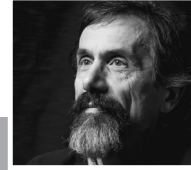

Miklya Zsolt

Pályán derül ki

Pályán derül ki, hogy egy haldokló
újrálesztése vagy a győzelem a fontos.
Hogy mi a győzelem, pontosabban.
Amíg játszunk, követ elhagyhatatlan
játsszótársunk, a nevet és számot csak a
könnyebb egyeztetetőség miatt viselő.
Észre sem veszed, pedig a nyomodban.
Hol eléd kerül, hol oldalt, hol a hátad mögé,
mindig láb alól indul, a fényforrás ellenében.
Figyelembe veszed, vagy sem, készületlen
talál, és a pályán derül ki, mi a fontosabb.
Újrálesztenek, a játék megy tovább.
Árnyékkod veled marad. Győzni akar,
de csak, hogy játékra inspiráljon.
Lépted alól indít új életet.

Miklya Zsolt
(1960, Csorvás)
költő, író,
Kiskunfélegyházán él

Csillagom, aranyom

Sohasem neveztük nárcisznak.
Mifelénk csillagvirág a neve.
Poéta Nárcisz.
Csillagom, aranyom.
A gyönyörködés aranykora.
Felkapom a fejem a nárciszozásra –
Ha ilyennel találkozol, fuss, menekülj!

Narcissus gyönyörködik.
Isten arcmását látja a patakban.
Gyönyörködése ártatlan, még nem hasonlít,
nem hasonlott meg önmagával.
Bűnbeesése a hasonlat. Poétikája
már nem önmaga, sosem is lesz
többé, csupán egy kép, ami ha
csillaghoz hasonlít, akkor is csak
reflektált. De legalább szép.
Fujjoghatnak a nárciszozók.